

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

זהר חדש רות

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ט'

קונטרס 909

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ולא נהירת. ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין דלית אגרא בהווא
עלמא, כאינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון וכו',
יעוין שם.

**ולא די בענש זה אלא צריך לחזור ולבוא בגלגול כמה פעמים
ולסבל צער עולם הזה וצער המיתה רחמנא ליצלן, ויש ספק בזה
אולי יזכה בנשמתו גוף השני שבו יקים זאת המצוה**

**ולא די בענש זה אלא צריך לחזור ולבוא בגלגול כמה פעמים
ולסבל צער עולם הזה וצער המיתה רחמנא ליצלן, ויש ספק בזה אולי
יזכה בנשמתו גוף השני שבו יקים זאת המצוה כי אין מספיק לו לבוא
בסוד העבור, כמבאר בתחלת שער המצוות וזה לשונו:** לעולם בענן עסק
התורה שהיא אחד מרמ"ח מצוות עשה אם לא השלים אותה שהוא ענין
עסקו בפרד"ס התורה שהוא ראשי תבות פשט רמז דרש סוד בכל אחת
מהם כפי אשר יוכל להשיג עד מקום שיזדו מגעת לטרה, ולעשות לו רב
שילמדהו, ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה שהיא
גדולה ושקולה ככל המצוות וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות
של הפרד"ס הנזכר. עד כאן לשונו.

ומה מאד נמלצו בזה דברי הנביא ירמיה (סימן כ"ב) באמרו אל תבכו
למת וכו' שהוא מדבר עם הצבור המתקבצים להספיד על איזה צדיק הנפטר
רחמנא ליצלן על שנחסר צדיק אחד מהדור שהיה מגן בזכותו עליהם,
וקאמר להו הנביא אל תבכו וכו' לפי שרבים של צדיקים אינם זוכים
לעסק בכל ד' חלקי הפרד"ס ואם כן מכרחים הם לחזור ולבוא בגלגול
כדי להשלים למודם בד' חלקים כי אפילו הוא עסק בג' חלקי הפרד"ס
לא יצא ידי חובתו ועליו נאמר "הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם
גבר" להחזירו בגלגול ואם כן הווא פסידא דהדרא. ואפשר שבו ביום
שנפטר הוא חוזר ומתגלגל כנזכר בזהר ריש פרשת אמר יעוין שם. ואם כן
אין לכם פסידא כל כך, אמנם בכו בכו להלך, לאותו צדיק שכבר עסק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

בְּד' חֲלָקֵי הַפְּרֻדִּים, כִּי תִבֶּת לַהֲלֹךְ הִיא חֶסֶד ו' וְאִם תִּחְשָׁב תִּבֶּת לַהֲלֹךְ ד' פְּעָמִים עִם ד' הַכּוֹלְלִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד ד' חֲלָקֵי הַפְּרֻדִּים הֵם בְּגִימָטְרִיָּה פְּרֻד"ס. **שָׁזָה הַצַּדִּיק לֹא יָשׁוּב עוֹד וְרָאָה אֶת אֲרָץ מוֹלַדְתּוֹ כִּי עַל אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנו. שָׁזָהוּ פְּסִידָא דְלֹא הִדְרָא בְּאַמֶּת וְנִחְסָר לְגַמְרֵי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה.**

(מִהַקְדַּמַּת סֵפֶר "בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה" לְהַרְבֵּה הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק יְאוּדָה מֹשֶׁה יְשׁוּעָה

פְּתִיָּא זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָה).

עַל מָה הַגְּלוּת מִתְאַרְכֶּת? וְלָמָּה רַבָּנִים חֲשׁוּבִים כָּל מַגְמָתָם וּמְחַשְׁבֵּתָם עַל אַחֲרֵיתָם שִׁיְהֵא לָהֶם לְוִיָּה גְדוֹלָה וְהַסְפָּד אַרְוֹךְ וּמִפְרָסָם?

כִּתְבֵּב בְּסֵפֶר הַבְּרִית שֶׁאֵלָה גְדוֹלָה מִפְּנֵי מַה אַרְיִכוֹת הַגְּלוּת וְהָרִי יֵשׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה לּוֹמְדִים וּמִתְפַּלְלִים וְהֵיֶאֱךָ לֹא הוֹעִילוּ וְעוֹנָה עַל כֵּךְ וּמַגְלָה שֶׁבְּאַמֶּת אֵלוֹ אֲנָשִׁים לֹא אֲמוֹן בָּם וְכָל כּוֹנְנָתָם אֵינָה לְאוֹקְמֵי שְׂכִינְתָא מַעֲפָרָא אֵלָּא כָּל מַגְמָתָם רַק לְשֵׁם כְּבוֹד וְשִׁיקְרָאוֹ לָהֶם רַבִּי וִיְהֵא לָהֶם מְקוֹם מְכַבֵּד וְלִהְשַׁתַּבַּח בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְעוֹד מַגְמָתָם וּמְחַשְׁבֵּתָם עַל אַחֲרֵיתָם שִׁיְהֵא לָהֶם לְוִיָּה גְדוֹלָה וְהַסְפָּד אַרְוֹךְ וּמִפְרָסָם וְרַק זֶהוּ עֲנִינָם כָּל הַיּוֹם וְאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב לְמַעַן הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיֹצְרוֹ עַד כָּאן תּוֹכֵן דְּבַרְיוֹ הַקְּדוּשִׁים. (וְעַתָּה אֵין הַסֵּפֶר תַּחַת גְּדִינוֹ).

מִי שֶׁלֹּא לּוֹמֵד זֹהָר הוּא אִישׁ הָעוֹלָם הַזֶּה וְחוֹזֵר בְּגִלְגּוּל

עַתָּה מוֹבֵן מִפְּנֵי מַה חוֹשְׁבִים עַל הַהֶסֶפֶד וְלְוִיָּה לְהַשְׁתַּבַּח פֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי הֵם חוֹזְרִים בְּגִלְגּוּל שׁוּב וְהֵם אֲנָשֵׁי הָעוֹלָם הַזֶּה לְכֹן הָעוֹלָם הַזֶּה מְעַנִּינָם וְרַק הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָאוֹחֲזִים בְּעֶץ הַחַיִּים וּבְתוֹרַת הַרְשָׁב"י זי"ע, עֲנִינָם רַק לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנֵם וְהֵם אֲנָשֵׁי עוֹלָם הַבָּא בְּאַמֶּת, וְלֹא אֲכַפֵּת לָהֶם מַה יֹּאמְרוּ הַבְּרִיּוֹת, כְּמוֹ אֲבָרְהָם אָבִינוּ ע"ה שֶׁעָלִיו נֶאֱמַר "אֶחָד הָיָה אֲבָרְהָם", וְכָל עֲנִינָם לְהַרְבּוֹת כְּבוֹד שְׁמִים בְּאַמֶּת.

שָׁאֵמַר שְׁבָה, מְלַמֵּד שְׁגִיּוֹרֵת הֵיְתָה בַּתְּחִלָּה. וְכָתוּב וְאֶל אֱלֹהֵיהָ, שְׁהִי אֵלוֹהַּ אֶחָד הִיָּה לָהּ עִם נַעֲמִי, וְעַכְשָׁיו חֲזָרָה לְסִרְחוֹנָהּ הִרְאִישׁוֹן, וְטַעַתָּה אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה שְׁלָה.

וְרוֹת דְּבָקָה בָּהּ (שם), כְּמוֹ שֶׁקִּבְּלָה עָלֶיהָ בְּחַיֵּי בַעֲלָהּ, דְּבָקָה בְּאַמוּנָתָהּ. בֵּא וּרְאֵה שִׁבְחָהּ שֶׁל רוֹת, שְׂאָף עַל פִּי שְׂאִימַת בַּעֲלָהּ לֹא הֵיְתָה עָלֶיהָ, דְּבָקָה בְּאַמוּנָתָהּ. וְעַל כֵּן זֶה, נַעֲמִי חִדְּשָׁה לָהּ כְּמִתְחִלָּה, וְהִתְרַתָּה בָּהּ הִתְרַאוֹת, וְכִלְזָן קִבְּלָתָן עָלֶיהָ.

רַבִּי בְּרוּקָא אָמַר, כְּתוּב (בראשית כא) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיִּקַּח לֶחֶם וְחֶמֶת מִיַּם וַיִּתֵּן אֶל הַגֵּר שֵׁם עַל שְׂכָמָה וְאֵת הַיֶּלֶד. כִּיֹּן שִׁכְתוּב אֶל הַגֵּר, מֵהוּ שֵׁם עַל שְׂכָמָה? אֵלֹא מְלַמֵּד, שֶׁהִזְהִירָה עַל עַל הָאֲמוּנָה, וְלַעֲמֹד בָּמָה שֶׁהֵיְתָה רְגִילָה בַּתְּחִלָּה עִמּוֹ. כְּתוּב כִּיֹּן שֵׁם עַל שְׂכָמָה, וְכָתוּב שֵׁם (שמות טו) שֵׁם שֵׁם לֹו חֵק וּמִשְׁפָּט. מֵה לְמִטָּה עַל שְׂכִינָה - אָף כִּיֹּן עַל שְׂכִינָה.

מֵה עֲשֵׂתָהּ? כִּיֹּן שְׂרָאָתָה עֲצָמָה יוֹצֵאת מִתַּחַת רְשׁוֹתָהּ שֶׁל אַבְרָהָם, חֲזָרָה לְקַלְקוּלָהּ. מֵה כְּתוּב? וְתִלְוָה וְתַת"ע, אַחֲרֵי עֲבוּדַת גְּלוּלִים וְגִלּוּלֵי בֵּית אֲבִיהָ. וְכָתוּב הִבֵּל הַמָּה הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים.

רַבִּי חִידְקָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי חִידְקָא, הֲרֵי שְׁגִינּוּ, נְכַרִּי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הוּא כְּמוֹ כֵּהֵן גְּדוּל. מֵה הִטְעַם שֶׁקַּל אוֹתוֹ לְכַהֵן גְּדוּל, וְהֲרֵי כְּתוּב (תהלים עח) וַיִּקַּם עַדוֹת בִּיעֲקֹב וְתוֹרָה שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן אוֹתָהּ לְיִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל עָלֶיהָ שְׂכָר לְעוֹלָם הַבָּא. וּמִי שֶׁלֹּא קִבְּלוּהָ, לֹא מְקַבְּלִים עָלֶיהָ שְׂכָר בְּעוֹלָם הַבָּא.

אֱלֹהֵיהָ. אָמַר ר' נָחוּם אָמַר ר' יְהוּדָה, מִדְּקָאֵמַר שְׁבָה, מְלַמֵּד שְׁגִיּוֹרֵת הֵיְתָה בַּתְּחִלָּה. וְכָתוּב וְאֶל אֱלֹהֵיהָ, דִּהָא אֵלוֹהַּ אֶחָד הִיָּה לָהּ עִם נַעֲמִי, וְעַכְשָׁיו חֲזָרָה לְסִרְחוֹנָהּ הִרְאִישׁוֹן, וְטַעַתָּה אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה שְׁלָה.

וְרוֹת דְּבָקָה בָּהּ, כְּמָה שֶׁקִּבְּלָה עָלֶיהָ בְּחַיֵּי בַעֲלָהּ, דְּבָקָה בְּאַמוּנָתָהּ. בֵּא וּרְאֵה שִׁבְחָהּ שֶׁל רוֹת, שְׂאָף עַל פִּי שְׂאִימַת בַּעֲלָהּ לֹא הֵיְתָה עָלֶיהָ, דְּבָקָה בְּאַמוּנָתָהּ. וְעַל כֵּן דָּא, נַעֲמִי חִדְּשָׁה לָהּ כְּמִתְחִלָּה, וְהִתְרַתָּה בָּהּ הִתְרַאוֹת, וְכִלְזָן קִבְּלָתָן עָלֶיהָ.

רַבִּי בְּרוּקָא אָמַר, כְּתוּב (בראשית כא יד) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיִּקַּח לֶחֶם וְחֶמֶת מִיַּם וַיִּתֵּן אֶל הַגֵּר שֵׁם עַל שְׂכָמָה וְאֵת הַיֶּלֶד. כִּיֹּן דְּכָתוּב אֶל הַגֵּר, מֵהוּ שֵׁם עַל שְׂכָמָה. אֵלֹא מְלַמֵּד, שֶׁהִזְהִירָה עַל עוֹל הָאֲמוּנָה, וְלַעֲמֹד בָּמָה שֶׁהֵיְתָה רְגִילָה בַּתְּחִלָּה עִמּוֹ. כְּתוּב הִבֵּל הַמָּה שֵׁם עַל שְׂכָמָה, וְכָתוּב הַתָּם (שמות טו כד) שֵׁם שֵׁם לֹו חֵק וּמִשְׁפָּט. מֵה לְהִלְזָן עוֹל שְׂכִינָה, אָף כִּיֹּן עוֹל שְׂכִינָה.

מֵה עֲשֵׂתָהּ, כִּיֹּן שְׂרָאָתָה עֲצָמָה יוֹצֵאת מִתַּחַת רְשׁוֹתָהּ שֶׁל אַבְרָהָם, חֲזָרָה לְקַלְקוּלָהּ. מֵה כְּתוּב, (בראשית כא יד) וְתִלְוָה וְתַת"ע. אַחֲרֵי עֲבוּדָה זָרָה וְגִלּוּלֵי בֵּית אֲבִיהָ. וְכָתוּב (ירמיה י טו) הִבֵּל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים.

רַבִּי חִידְקָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹסִי, הָיוּ קְאָזְלֵי בְּאוּרְחָא, אָמַר ר' שְׁמַעוֹן לְרַבִּי חִידְקָא, הֵא תְּגִינֵן, נְכַרִּי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, כְּכֵהֵן גְּדוּל הָיוּ. מֵאִי טַעַמָּא שֶׁקְּלוֹ לְכַהֵן גְּדוּל. וְהַכְּתוּב, (תהלים עח ה) וַיִּקַּם עַדוֹת בִּיעֲקֹב וְתוֹרָה שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיבָה לְיִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל עָלֶיהָ אַגְרָא לְעֵלְמָא דְּאִתִּי, וּמִי שֶׁלֹּא קִבְּלוּהָ, לֹא מְקַבְּלֵי עָלֶיהָ אַגְרָא בְּעֵלְמָא דְּאִתִּי.

שָׁכַר אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל
שְׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי, מִקְבְּלִים
עָלֶיהָ שָׂכָר. נִכְרִים שְׂלָא עָמְדוּ עַל
הַר סִינַי, אִין מִקְבְּלִים עָלֶיהָ שָׂכָר.
וְאַתָּה אֲמַרְתָּ, נִכְרִי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
הַרִי הוּא כַּהֵן גְּדוֹל?!

אָמַר לוֹ, כְּמוֹ כַּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ
שְׁנִינּוּ וְדָאֵי. שְׁאָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר
יודָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מַה שְּׁפָתוֹב
(משלי א) יְקָרָה הִיא מְפִינִים וְכָל
חִפְצֵיךָ לֹא יִשְׁווּ בָּהּ - אֶפְלוּ מִמֶּזֶר
תִּלְמִיד חֲכָם עֲדִיף מִכַּהֵן גְּדוֹל עִם
הָאָרֶץ הַמְשַׁמֵּשׂ לִפְנֵי וּלְפָנִים.
וְהוֹאִיל וְאִינוּ קוֹרָא בַּתּוֹרָה, אִין
עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה, וְאִינוּ מִקְבֵּל
עָלֶיהָ שָׂכָר, וְעָלָיו כְּתוּב (שם יט) גַּם
בְּלֹא דַעַת נִכְשׁ לֹא טוֹב. כַּהֵן גְּדוֹל
שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר שֶׁל עֲבוּדָה, אִין
עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹדָא, מִנֵּין שְׁכַהֵן גְּדוֹל
צָרִיף לְהִיּוֹת תִּלְמִיד חֲכָם?
שְׁפָתוֹב (מלאכי ב) כִּי שְׁפָתַי כַּהֵן
יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ
מִפִּיהוּ. וְאִם הוּא עִם הָאָרֶץ, אִין
מִקְבֵּל עָלֶיהָ שָׂכָר. כֵּן גּוֹי הָעוֹסֵק
בַּתּוֹרָה - הוֹאִיל וְהוּא גּוֹי, אִין
עֵסְקוּ בַּתּוֹרָה עֵסְקוּ, וְאִינוּ מִקְבֵּל
שָׂכָר.

פִּתַּח וְאָמַר, (ויקרא ו) צוֹ אֶת אֶהְרֵן
וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר. אֶהְרֵן וּבְנָיו
מִצְוִיִּם, וּשְׂאָר כַּהֲנִים אִינָם
מִצְוִיִּם.

אֲדָא, כָּל כַּהֵן שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר
הָעֲבוּדָה כְּאֶהְרֵן וּבְנָיו, אִינוּ
מִצְוִה. וְאִם עוֹבֵד, אִין עֲבוּדְתוֹ
עֲבוּדָה. שְׁהַרִי בְּמַה מְכוּן, כִּיּוֹן
שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר הָעֲבוּדָה כְּאֶהְרֵן
וּבְנָיו?

וְכַךְ אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, כַּהֲנִים לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים
מְעַפְכִּים אֶת הַקֶּרְבֵּן. עֵקֶר הַקֶּרְבֵּן
הַכַּהֵן, שְׁצָרִיף לְכוּן אֶת הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ וּלְסֻדָּר הַדְּרָגוֹת

וְהַכִּי אָמַר ר' עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל שְׁעָמְדוּ עַל הַר
סִינַי, מִקְבְּלִין עָלֶיהָ שָׂכָר. גּוֹיִם שְׂלָא
עָמְדוּ עַל הַר סִינַי, אִין מִקְבְּלִין עָלֶיהָ שָׂכָר.
וְאַתָּה אֲמַרְתָּ, נִכְרִי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הַרִי הוּא כַּהֵן
גְּדוֹל.

אָמַר לֵיהּ, כַּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ תְּנִינָא וְדָאֵי.
דְּאָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר יוֹדָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,
מַאי דְכַתִּיב, (משלי ג טו) יְקָרָה הִיא מְפִינִים וְכָל
חִפְצֵיךָ לֹא יִשְׁווּ בָּהּ. אֶפְלוּ מִמֶּזֶר תִּלְמִיד חֲכָם,
עֲדִיף מִכַּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ הַמְשַׁמֵּשׂ לִפְנֵי
וּלְפָנִים. הוֹאִיל וְאִינוּ קוֹרָא בַּתּוֹרָה, אִין
עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה, וְאִינוּ מִקְבֵּל עָלֶיהָ שָׂכָר, וְעָלָיו
כְּתִיב, (שם יט ב) גַּם בְּלֹא דַעַת נִכְשׁ לֹא טוֹב. כַּהֵן
גְּדוֹל שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר שֶׁל עֲבוּדָה, אִין
עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹדָא, מִנֵּיין שְׁכַהֵן גְּדוֹל צָרִיף לְהִיּוֹת
תִּלְמִיד חֲכָם. דְכַתִּיב, (מלאכי ב ז) כִּי שְׁפָתַי
כַּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאִם
הוּא עִם הָאָרֶץ, אִין מִקְבֵּל עָלֶיהָ שָׂכָר. כֵּן גּוֹי
הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, הוֹאִיל וְהוּא גּוֹי, אִין עֵסְקוּ
בַּתּוֹרָה עֵסְקוּ, וְאִינוּ מִקְבֵּל שָׂכָר.

פִּתַּח וְאָמַר (ויקרא ו ב) צוֹ אֶת אֶהְרֵן וְאֶת בְּנָיו
לֵאמֹר. אֶהְרֵן וּבְנָיו מִצְוִיִּם, וּשְׂאָר
כַּהֲנִים אִינָם מִצְוִיִּם.

אֲדָא, כָּל כַּהֵן שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר הָעֲבוּדָה,
כְּאֶהְרֵן וּבְנָיו, אִינוּ מִצְוִה. וְאִם עוֹבֵד,
אִין עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה. דְּהָא בְּמַאי מְכוּיִן, כִּיּוֹן
שְׂאִינוּ יוֹדַע עֵקֶר הָעֲבוּדָה כְּאֶהְרֵן וּבְנָיו.

וְהַכִּי אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר ר' יִצְחָק, כַּהֲנִים
לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים מְעַפְכִּין אֶת הַקֶּרְבֵּן.
עֵיקְרָא דְקֶרְבֵּן כַּהֵן, דְּאֶצְטְרִיף לְכוּנָא שְׁמָא
קְדִישָׁא, וּלְסֻדָּרָא דְרִגְיִן עֵילָאִין, וּלְיִיחָדָא כְּלָא

העליונות, וליחד הפל ביחוד
ש'ם, ולשמח עליונים ותחתונים
ברצון ובפונה שלו.

וכך אמר רבי חייא אמר רבי
יצחק, מהו שכתוב (שם א) אשה
ריח ניחוח לה? אלא, לעמת
ש'לש דרגות אלו - אשה. פנגד
זה הלויים הממנים על השיר
ולתרמת הקול, והוא מצד של
אשה, ומכונים בנעם הנגון
והחדוה והשיר.

ומתוך כך, כל פעם שהיה עולה
על הדוכן בעוד שהוא גבר,
ושלהבת האש חזקה בו להרים
קול בנעימות הנגון, הוא פשר
לעבודה. פיון שנחלשה שלהבת
בחיותו, וגחלי האש דועכים
בתוכו, הנה נחלש פחו, והקול
מתחיל להשבר. אז כתוב (במדבר
ח) ומבן חמשים שנה ישוב מצבא
העבודה ולא יעבד עוד. ופסול
לעבודה. מפאן והלאה, (שם)
ושרת את אחיו וגו', ועבדה לא
יעבד.

משמרות הרקיע, אף כך גם,
שמפיון שבאים לנגן לפני רבונם,
נקראים אישים. וכך שמעתי
משמו של רבי שמעון בן יוחאי,
שאמר רבי אליעזר, הדרגות
הללו, יש מהן שממנות על
השערים בחוץ, ומהן על
השערים הפנימיים שלפנים.

אותם הפנימיים אומרים שירה,
ועולים ונכנסים בשירה הזו חמש
דרגות, עד חמשים, כנגד חמשים
השערים של היובל. פיון שעולים
לשם, נוטלת אותם ריח של אש
לוהטת ושוכרת פחם. פיון
שנשבר פחם, דוחים אותם,
ויורדים מאותן הדרגות.

ועומדים בחוץ הממנים על
השערים בחוץ, ואלו נוטלים
חלקם מעשן האש של הקרבן,
חוץ מאותם שנוטלים בפנים.

ביחודא שלים, ולמחדי עילאין ותתאין,
ברעותא וכונה דיליה.

והכי אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, מאי
דכתיב, (שם א ט) אשה ריח ניחוח לה.
אלא, לקבל תלתא דרגין אליו, אשה, לקבל
דא לויים, דממנין על השיר, ולארמא קלא,
והוא מסיטרא דאשה, ומכוני בנעימותא
בנגוונא וחדוה ושיר.

ומגו כף, כל זמנא דהוה סליק על הדוכן,
בעוד דאיהו גיפר, ושלמהובא דאשא
תקיף ביה, לארמא קלא בנעימותא דניגונא,
איהו פשר לעבודה. פיון דאיתחלש שלהובא
דבחרותא דיליה, וגומריין דנורא מתדעכין
בגויה, הא אתחלש תוקפיה, וקלא שארי
לאתתברא. פדין כתיב, (במדבר ח כה) ומבן חמשים
שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבד עוד.
ופסול לעבודה. מפאן והלאה, (שם כו) ושרת את
אחיו ועבדה לא יעבד עוד.

משמרות דרקיעא, אוף הכי נמי דמפיון
דמטון לנגנא קמי דמריהון,
איקרין אישים. והכי שמענא משמיה דרבי
(דף ק ע"ב) שמעון בן יוחאי, דאמר רבי אליעזר,
דרגין אליו, אית מנהון דממנין על תרעין לבר,
ומינייהו על תרעין פנימאין לגו.

אינון פנימאין אמריין שירתא, וסלקין ועאלין
בהאי שירתא, חמשה דרגין, עד חמשים.
לקבל חמשים תרעין דיובלא. פיון דסלקין
תמן, נטיל לון רוחא דאשא מלהטא, ותבר
תוקפיהו. פיון דאתבר תוקפיהו, דחיין להון,
ונחתין מאינון דרגין.

וקיימין לבר, ממונין על תרעין דלבר, ואליו
נטלין חולקיהון מתננא דאשא
דקורבנא, בר מאינון דנטלי לגו. ובכל יום

ובכל יום ויום מתחדשין
הממנים על השירה, וזהו אשה.
הריח כנגד ישראל, שמתפללים
תפלה, שחשובה לפני הקדוש
ברוך הוא כמו ריח בשמים של
גן עדן. נוחות, שהוא נחת רוח
לגבוה. כנגד זה הפהן, שהוא
מכון פנה, כמו שהרצון של
השם הקדוש, ומיוחד יחוד
באותיות רשומות, וכל הדרגות
מאירות ולוהטות, ונוצצות
בניצוץ עליון מתוך העמק
העליון הטמיר.

ועל פן צריך הפהן להיות חכם
(ולתקשט) בחכמה, ונאה בהשכל,
ויפה באור התורה, וזריו, ופקח
יותר מכל בני העולם. ואם הוא
עם הארץ, אין עבודתו עבודה,
ועליו פתוב (תהלים ה) לא יתניצבו
הוללים לנגד עיניך.

בא וראה, הזהמה של הפותי, אף
על גב שהתגיר, קשה לפרש
ממנו הזהמה עד שלשה דורות,
כל שפן בעוד שהוא פותי.
הפשרה שבהם רות, ולא מצאנו
בה שום דפי כלל. וזוהי הנפש
השכלית. ערפה, שהיא הנפש
הבהמית, מיד חזרה לסרחונה
ולקלקולה. בא רבי חייקא
וינשקו. אמר, ודאי מצטים הם
שעוברת זהמתם מהם.

רבי נחמיה אומר, פתוב (מלכים א-ב)
וישם פסא לאם המלך. זו רות
המואביה, שזכתה וראתה למלך
שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך
השלים ימיה ושנותיה. זהו
שפתוב (רות ב) ותהי משפרתך
שלמה. פתוב שלמה, וקוראים
שלימה. מלמד שראתה את
המלך שלמה על פסאו, וראתה
שכרה בעולם הזה ובעולם הבא.
והצא מן המקום אשר היתה
שמה ושתי כלתיה עמה כו'.

ויום מתחדשין דממנן על שירתא. וזהו אשה.
ריח, לקבל ישראל, דקא מצלו צלותא,
דחשיבא קמי קודשא בריך הוא, בריח
בוסמין דבגנתא דעדן. נוחות, דאיהו נחת רוח
לגבוה. לקבל דא פהן, דאיהו מכוינ פוונה,
כגוונא דרעותא דשמא קדישא, ומייחד
יחודא באתוון רשימין, וכל דרגין נהרין,
ומתלהטין, ונצצי בניצוצא עילאה, מגו
דעומקא עילאה טמירתא.

ועל דא אצטריך פהנא למהוי חפימא (ג"א)
(ולתקשטא) בחכמה, ויאה בסוכלתנו, ושפיר
בנהירו דאורייתא, וזריו, ופקח יתיר מכל
עלמא. ואם עם הארץ הוא, עבודתו לאו
עבודה, ועליה פתיב (תהלים ה) לא יתניצבו
הוללים לנגד עיניך.

תא חזי, זוהמא דכותי, אף על גב דאגיר,
קשה לפרוש מיניה זוהמא עד תלתא
דרין, כל שפן בעוד שהוא פותי. כשרה דבהון,
רות, ולא אשפחן בה שום דופי כלל. ודא
היא נפש השכלית. ערפה, שהיא נפש
הבהמית, מיד חזרה לסרחונה וקלקולה.
אתא רבי חידקא ונשקיה. אמר, ודאי דזעירין
אינון דמתעברן זוהמותיהו מינייהו.

רבי נחמיה אומר, פתיב (מ"א ב יט) וישם פסא
לאם המלך, זו רות המואביה, דזכתה
וראתה למלך שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך השלים ימיה
ושנותיה. הדא הוא דכתיב, ותהי
משפרתך שלמה. שלמה פתיב, וקרינן
שלימה. מלמד, שראתה למלך שלמה על
פסאו, וראתה שכרה בעולם הזה ובעולם
הבא.

והצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי

ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה
לכנה שבנה כו'. ותאמרנה לה פי אתך נשוב
לעמך. ותאמר נעמי שבנה בנתי וכו' ותאמר
הנה שבה יבמתך אל עמה כו'. ערפה שבה
אל עמה ואל אלהיה. ותאמר רות
אל תפגעי בי לעזבך לשוב
מאתריך. כף בודקים לגר בשביל
שיתקיים תחת פנפי השכינה
פרות, בלכב שלם.

רבי אלכסנדר פתח, (מלכים-ב ו)
ואשה אחת מנשי בני הנביאים
צעקה אל אלישע וגו'. שם שנינו,
זו אשת עובדיהו, וממנה היה על
בית אחאב מלך ישראל. ובשעה
שהלך עובדיהו אצל אליהו,
הפיר בו אלישע.

ואם תאמר, אלישע לא שמש
לפניו עדין - כבר היה משמש,
ואין מקדם ומאחר. ועל כן כתוב,
ואתה ידעת פי עבדך היה ירא
את ה', שודאי הפיר בו אלישע
מאותה שעה.

צעקה אל אלישע. באותה שעה
שמת עובדיהו, מת אחאב. ומלך
יהורם בא לקחת את שני ילדיו.
מה עשתה? הלכה גועה וצועקת
ובוכה לבית הקברות. עמדה על
קברו וצעקה: ירא אלהים, כף
וכף עושים ליתומיך!

אמרו לעובדיהו: הרי אשתך
עומדת וצועקת על קברך. מה
עשה? הלך לו אצל חזקיהו, אמר
לו: דיי בעולם הזה. הלך לו אצל
האבות, אמר: כף וכף יש לי.
אמרו לו: כבר שמענו צעקותיה,
לך אצל אלישע הנביא.

בינתיים חזרה גועה וצועקת על
קברו. אמר לה: אי ענייה, לכי
אצל אלישע, והוא יתן לך עצה.
מיד הלכה אצל אלישע.

אמר רבי, בא וראה היאך
מספרים המתים בקברותם זה עם
זה, והלא נפשותם במקום אחר

כלתיה עמה כו'. ותאמר נעמי לשתי כלתיה
לכנה שבנה כו'. ותאמרנה לה פי אתך נשוב
לעמך. ותאמר נעמי שבנה בנתי וכו' ותאמר
הנה שבה יבמתך אל עמה וכו'. ערפה תבת
אל עמה ואל אלהיה. ותאמר רות אל תפגעי
בי לעזבך לשוב מאתריך. כף בודקין לגר,
בשביל שיתקיים תחת פנפי השכינה פרות,
בלכב שלם.

רבי אלכסנדר פתח, (מ"ב ד א) ואשה אחת מנשי
בני הנביאים צעקה אל אלישע וגו'. תמן
תנינן, דא אשת עובדיהו. וממנה היה על
בית אחאב מלך ישראל. ובשעה שהלך
עובדיהו אצל אליהו, הפיר בו אלישע.

ואי תימא, אלישע לא שמש לפניו עדיין. כבר
היה משמש. ואין מוקדם ומאחר. ועל
כן כתיב, (מ"ב ב א) ואתה ידעת פי עבדך היה ירא
את ה', דודאי הפיר בו אלישע מאותה שעה.

צעקה אל אלישע. באותה שעה שמת
עובדיהו, מת אחאב. ומלך יהורם בא
לקחת את שני ילדיו. מה עשתה. הלכה גועה
צועקת ובוכה לבית הקברות. עמדה על קברו
וצעקה, ירא אלהים, כף וכף עושים ליתומיך.

אמרו ליה לעובדיהו, הרי אתתך עומדת
וצועקת ובוכה על קברך. מה עשה.

הלך לו אצל חזקיהו, אמר ליה דיי בעולם
הזה. הלך לו אצל האבות, אמר כף וכף יש
לי. אמרו לו, כבר שמענו צעקותיה, לך אצל
אלישע הנביא.

אדחבו, חזרה גועה וצועקת על קברו, אמר
לה אי ענייה, לכי אצל אלישע, והוא

יתן לך עצה. מיד הלכה אצל אלישע.
אמר רבי, בא וראה היאך מספרים המתים
בקברותם זה עם זה, והלא נפשותם

במקום אחר עומדת. (תהלים כה יד) סוד ה' ליראיו וכו'. נזדמן ליה רבי בון, אומר, אי קשיא הכי קיימא, והשתא מלה בתרין, משתוקא לא כלום.

פתח ואמר, (ישעיה כו ט) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשתרך. נפשי אויתך, תרין קטרין טבין יהיב קודשא בריך הוא בבר נש, לשמשא בהאי עלמא, ואינון נפשא ורוחא. נפש, לקיומא דגופא, במצות דיתער מניה. רוח, לאיתערא ליה באורייתא, ולאנהגא ליה בהאי עלמא. ואי זכו נפש במצות, ורוח לאתעסקא באורייתא. פדין נחתו עליה רבו יתיר מלעילא, כפום אורחוי.

ובתרין פתרין אליון, אזיל בר נש בהאי עלמא, לשמשא בהו. דההוא נפש לא אתקיים בגופא, אלא באתערו דרוח דשריא עליה. בר עייל בר נש לשמשא ולמפלח למאריה באליון תרין. איתער עליה מלעילא אתערו קדישא, ושריא עליה דבר נש, וסחרא ליה מפל סטרין. ואיתער ביה בחכמתא עילאה, למזפי ולמהוי בהיכלא דמלכא.

וההוא אתערו דשרייא עליה, מאתר עילאה הוא. ומאי שמה. נשמה. ומיניה יתער לבר נש תשובה, ועובדין טבין. ואיהו חילא עילאה, חילא דתשובה, אימא לרוח, ורוח בן לה.

ועל נשמתא, אית לה מרחמא עילאה. ומאי שמה. נשמתא לנשמתא. ואיהו איקרי אב לרוח. מיניה יתער לבר נש, יראה, ואהבה, תורה, ומצוה. ואינון מאב ואם בן ובת. יו"ד אב. ה"א אם. וא"ו בן. ה"א בת. ודא יהו"ה מלא.

ברונמא דאית רוחא ונפשא דימינא, דיצר

עומדת. (תהלים כה) סוד ה' ליראיו וכו'. נזדמן לו רבי בון. אומר: אם ישנה קשיא - פך עומדת, וכעת דבור בשנים ושתיקה בלי כלום. פתח ואמר, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשתרך. נפשי אויתך, שני קשרים טובים נתן הקדוש ברוך הוא באדם לשמש בעולם הזה, והם נפש ורוח. הנפש - לקיום הגוף, במצוות שיתעוררו ממנו, והרוח - לעורר אותו בתורה ולהנהיגו בעולם הזה. ואם זכו, הנפש במצוות, והרוח להתקיים בתורה, אז מורידים עליו גדלות יתרה מלמעלה, כפי דרכיו.

ובשנים הללו הולך האדם בעולם הזה לשמש בהם, שאותה הנפש לא מתקנת בגוף, אלא בהתעוררות של הרוח ששורה עליו.

בשנכנס אדם לשמש ולעבד את רבונו בשני אלו, מתעוררת עליו מלמעלה התעוררות קדשה, ושורה על האדם, ומקיפה אותו מפל הצדדים. ומתעוררת בו בחכמה עליונה, לזכות ולהיות בהיכל המלך.

ואותה ההתעוררות ששורה עליו היא מקום עליון. ומה שמה? נשמה. וממנה תתעורר לאדם תשובה ומעשים טובים. והוא פח עליון, פח התשובה, האם לרוח, והרוח בן לה.

ועל הנשמה יש לה אוהב עליון. ומה שמו? נשמה לנשמה. והוא נקרא אב לרוח. ממנו תתעורר לאדם יראה ואהבה, תורה ומצוה. והם מאב ואם בן ובת. יו"ד אב. ה"א אם. וא"ו בן. ה"א בת. וזה יהו"ה מלא.

ברנמא שיש רוח ונפש של הימין, של יצר הטוב, פך יש רוח ונפש של השמאל, של יצר הרע.

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תּפִּלָּה זוֹ בְכַנְתּוֹ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ', לְהַעֲלוֹת לְרוֹמַם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֹת יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁבֵיהָ וּמִיָּם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים'. וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בְּנוֹ אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַּצְמִיחַ, לְעֵלְוֵי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְיֵאמֹר אֱלֹהִים יְהִי אֹדֶר', וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתּפִּלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאַל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלַמּוֹד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמַדְנוּ תּוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פִּשְׁעֵי בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחַמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתּוֹ מִשֶּׁה רִיעֵא מִהִימָנָא תִּתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלֶּכָּה אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו ד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלֶּכָּה רַחֲמֵנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנֵה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֹת. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנֵם לְשִׁירֵם וְלִזְמִירֵם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֵת ה' לִירְאָה וְלֵאחֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בְּנוֹ יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלְוֵי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִיחַ לְנְשִׁמָּה. מִלְּכַד מַה שְׁמַצִּיל אֵת הַנְּפִטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׂתַב לִזְמַר כִּל לֵיל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימּוּד הַזוֹהַר לְעֵלְוֵי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימּוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תּוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימּוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׂבַת קוֹדֵשׁ שְׁשֻׁעָה אַחַת לִימּוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹהָ אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַדֵּל יוֹתֵר בְּלִימּוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֵינַת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׂבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִימּוּדוֹ עֲדַע עֲלֵי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלְוֵי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימּוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה (וְעִי"ע קַב הַיִּשְׁר' וְהַנְּהַ שְׁכָרוֹ אֲתוֹ, כְּפּוֹל וּמְכַפֵּל שְׂבַעֲתַיִם, בְּכַחֲנִית מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפִידוֹ אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדֵּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשְׁא בְּרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעִסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוֹל עֲלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע